

„Neskutočne sexi a vtipné.“

HANNAH GRACE, bestsellerová autorka románu *Icebreaker*

daj mi šancu

BECKA MACK

metafora[®]

daj mi šancu

BECKA MACK

Becka Mack

Daj mi šancu

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 462. publikáciu.

Z anglického originálu *Consider Me*, vydaného vydavateľstvom
Simon & Schuster Australia v roku 2023, do slovenčiny preložila Hana Lacová.
Jazyková redakcia Martina Vannayová
Grafická úprava a sadzba Štefan Benci
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 544
Tlač THB, a.s.

Copyright © 2022. CONSIDER ME by Becka Mack
The moral rights of the author have been asserted.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2026

Translation © Hana Lacová, 2026

Táto kniha je fiktívnym dielom. Všetky odkazy na skutočné udalosti, skutočných ľudí a miesta sú použité fiktívne. Ostatné mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so živými alebo mŕtvymi osobami, skutočnými udalosťami, organizáciami alebo miestami je čisto náhodná.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-387-8 (ePub)
ISBN 978-80-8305-386-1 (pdf)
ISBN 978-80-8305-385-4 (print)

Chlapček môj,

*si výkričník na konci najšťastnejšej vety.
Ďakujem ti za to, že si môj zázrak a splnený sen.*

1

NEŠŤASTNÁ TRINÁSTKA

Carter

„Doriti!“

Prevalím sa na chrbát a snažím sa chytiť dych. Z ochabnutého penisu si stiahnem kondóm. Jazykom si zotriem kvapku potu na hornej pere a prejdem si prstami po vlasoch. Som vyšťavený.

„Nie,“ zakňučí Laura. Takmer sa vrhne cez posteľ, keď sa postavím. „Ešte nevstávaj, Carter.“

Zdvihnem kondóm.

„Len vyhodím kondóm, Laura.“

Zdvihne obočie. „Lacey.“

Potlačím smiech. *Ups.* „Správne. Prepáč. Lacey.“

Lacey, blondínka, ktorá bola v auguste na obálke *Maximu*. Pamätám si to, lebo mi to dnes večer v bare povedala trinásťkrát. Začal som počítať, keď jej to vyšlo z úst tretíkrát.

„Mohli by sme to zopakovať,“ zakričí, kým v kúpeľni vyhadzujem kondóm do koša.

Opriem sa predlaktím o stenu a vymočím sa. Zatiaľ bľaboce o tom, ako strávime celú noc spolu. Určite by sme mohli, ale bol by som radšej, keby odišla. Je o mne známe, že rád vniknem istou časťou tela do pekných dievčat, ale oveľa viac si cením svoj čas osamote.

Nechápte ma zle, Lacey je typ dievčaťa, s ktorým sa bez zaváhania vyspíte. Preto sme si to posledných tridsať minút bez prestávky rozdávali ako králiky. A predtým som ju uspokojil vo výťahu na ceste sem. Pretože som chcel, aby prestala, preboha, toľko rozprávať. Pochopil som to už pri tých predošlých dvanástich razoch, keď povedala, že bola na obálke časopisu.

Podľa mňa trinásťka má byť šťastné číslo, nie zlé znamenie.

„Nemôžem,“ odpoviem nakoniec, umyjem si ruky a skontrolujem sa v zrkadle. Mám škaredú trznú ranu uprostred opuchnutej spodnej pery. Dnes som to mal ľahké, ten druhý chlapík nie.

„Odlietam skoro ráno.“ Odlet máme až napoludnie. Len jedno-ducho nechcem, aby zostala. Prekrižim si ruky na hrudi, opriem sa o rám dverí a sledujem, ako sa schúli pod perinou. Na to zabudni, moja!

„Asi by si mala ísť.“ Natiahnem si boxerky, založím si ruky vbok a čakám. Ona neurobí vôbec nič, len na mňa hľadí veľkými modrými očami. Asi verí tomu, že čím viac ich vypeľští, tým ľahšie ma presvedčí. Ani neviem, ako jej mám vysvetliť, že sa mýli. Poškrabem sa na hlave. Rozhojdám sa na päťkách a zopár ráz udriem pästou do dlane. Mľasknem jazykom a čakám, kým niečo spraví.

„Môžem tu dnes zostať?“ opýta sa napokon.

Ach, dočerta. Zase tá istá otázka. Zakaždým sa ma to spýtajú. Je to preto, že naozaj chce zostať? Alebo tajne dúfa, že práve ona zmení Cartera Becketta a donúti ho usadiť sa? Občas mám pocit, že existuje nejaká stávka s odmenou pre víťazku.

Och, počkať. Cenou pre víťazku by bol kapitán hokejového tímu Vancouver Vipers s osemciferným platom.

Moja odpoveď je vždy rovnaká: „U mňa sa neprespáva.“

„Ale ja...“

Brada sa jej chveje, oči jej zalejú slzy. Dočerta.

Zoznámili sme sa pred dvoma hodinami, prečo plače?

„Myslela som si, že si rozumieme a páčim sa ti.“

„Jasné. Bolo mi s tebou dobre.“ Dostanem zo seba. Sex bol solídnych sedem z desiatich. „Super sme sa zabavili.“

Minulý čas má zdôrazniť, že tu sa naše cesty rozchádzajú a pravdepodobne sa už nikdy nevidíme. Namiesto toho to má opačný účinok.

Na tvári sa jej rozleje široký úsmev. „Možno by sme mohli ísť spolu na rande.“

Snažím sa odolať nutkaniu udrieť si rukou do tváre. Naozaj sa snažím. Nakoniec si ňou aspoň pomaly prejdem zhora nadol. Podarí sa mi potlačiť povzdych. Za to si zaslúžim body.

„Žijeme v rôznych krajinách.“

„Možno by som mohla prísť do Van...“

„Nerandím.“ Nájdem nohavice, ktoré som zhodil pri dverách hotelovej izby, vylovím z nich mobil a otvorím aplikáciu Uberu. „Neber si to osobne. Momentálne sa nechcem viazať.“

Úprimne nechápem, prečo to vždy sklízne do tejto debaty. Netajím sa svojím osobným životom.

Nie, to je vlastne blbosť. V skutočnosti nikto nevie nič o mojom súkromnom živote, okrem spoluhráčov a rodiny. No tie hodiny medzi zápasmi a tým, kým sám odpadnem do postele? O týchto hodinách sa vonkoncom netajím. Každý víkend ma odfotia s rôznymi ženami. Baby vedia, do čoho so mnou idú. Existujú o mne dokonca diskusné fóra. Sťažujú sa tam, že s nimi jednám ako so ženskými na jednu noc. A zároveň dúfajú, že si znovu zajazdia.

Lenže presne toto všetky sú. Na jednu noc. Vedia, do čoho idú, a napriek tomu sú vždy sklamané, keď to *presne* tak vypáli.

Odložím mobil a opäť sa sústredím na babu v mojej posteli. V rukách hladká hodvábnu červenú látku s očami nalepenými na mne. „Objednal som ti Uber. O chvíľku je dole.“

„Ale...”

„Pozri, Lauren...”

„Lacey.”

„Lacey, áno, prepáč. Pozri, Lacey, dnes večer som sa s tebou skvele bavil, ale tým to končí. Príliš veľa cestujem. Nemám kapacitu na vážny vzťah.”

„To je jediný dôvod?” Vsunie ruku do mojej a ja ju vytiahnem z postele. „Pretože nemáš čas kvôli hokeju?”

„Áno,” zaklamem. „Nemám čas.” Mohol by som si ho urobiť, možno. Keby som mal záujem. Ale ja nikdy nemám záujem.

„Och.” Aspoň ju to upokojí. Možno sa teraz cíti sebaistejšie. Nevie, a ani ma to zvlášť nezaujíma. „Dáš mi svoje číslo?”

Doriti, jasné, že nie. „Svoje číslo nedávam nikomu.” *Nikdy.*

Než stihne zareagovať, dvere do izby dvakrát zapípagú a otvoriasa.

„Si hore, Beckett? Nechceš si ešte rýchlo zahrať, než... Ach, doriti.” Môj spoluhráč a najlepší kamoš Emmett Brodie zamrzne vo dverách izby, pohľadom skáče medzi mnou a Laaa... Lacey. Zdvihne ruku, akoby si tým chcel zakryť výhľad na ňu. Asi sa bojí, že by ho jeho frajerka Cara mohla vykastrovať, keby sa čo len pozrel na inú ženu. Úprimne povedané, mohla by. Je to fakt divoká baba. „Kvôli tomuto bývam radšej na izbe s Lockwoodom.”

Áno, s Carou sú spolu už skoro rok. Predpokladám, že nechce riskovať nahé dievčatá v izbe, kým sme na cestách. Nevie, síce nič o vzťahoch, vážnych ani iných, ale asi ho chápem.

„Už je na odchode,” poviem a kývnem smerom k Lacey. Ešte stále je nahý. Očividne jej je úplne jedno, že tu stojí Emmett. Dokonca si ho zhora nadol premeriava.

To je problém väčšiny dievčat, ktoré stretnem. Je im v podstate jedno, s kým sa vyspia, pokiaľ je na súpiske tímu a zarába milióny.

Preto im hovoríme „tímovky“, striedajú jedného hráča za druhým.

„Tvoj odvoz je už tu,“ pripomeniem jej. „Možno by si sa mala obliecť, zlatko.“

„Ale...“

„On má frajerku a ja nemám záujem.“ Zaczvaknem čeľusť od podráždenia. Chcem si zahrať *Call of Duty* s kamarátom, zjesť celé balenie sušienok Oreo a vypnúť s tvárou na vankúši. Žiadam priveľa?

Lacey si nakoniec prevlečie šaty cez hlavu, červená hodvábna látka jej dokonale sadne na boky. Kurva, je sexy. Možno si nebudem pamätať jej meno, keď vyjde z dverí, ale toto si zapamätám.

„Dám ti svoje číslo? Môžeš mi zavolať, keď budeš nabudúce v meste. Alebo ak si to rozmyslíš a budeš chcieť, aby som priletela...“

„Jasné,“ ukážem na hotelový zápisník a pero na nočnom stolíku. „Napíš ho tam.“

Emmett vyvalí oči a uškrnie sa, keď okolo mňa prejde do kúpeľne.

Lacey ma s pohľadom strateného šteniatka nasleduje k dverám. Môže špúliť, čo len chce, ja ju so sebou domov nevezmem.

„Tak ďakujem... za dnešný večer. Snáď ťa ešte niekedy uvidím.“

Tak žiarivo sa usmieva, až sa takmer cítim zle. No potom sa nakloní, aby ma pobožkala, a ja v poslednej chvíli otočím hlavou. Pobožká mi bradu.

„Ahoj, Lauren.“ Zabuchnem dvere a otočím zámkom.

„Som Lacey!“ Zakričí z chodby.

Emmett vpochoduje do izby a trasie sa od smiechu. „Ty si debil, Carter.“

Kým zapína Xbox, zvalím sa na gauč. „Ony to nechápu. Nehľadám vzťah.“ Schmatnem zo stola poloprázdnú škatuľu Oreo a roztvorím sušienku, aby som zlízal plnku. „Je to jednorazovka, nie žiadosť o ruku.“

„Takže kašleš na ich nádeje a sny o šťastnom živote s milujúcim mužom?“

Nádeje a sny? Čo doriti...?

„Cara ťa postupne mení na marshmallow. Môžu dúfať a snívať, koľko chcú, ale nie so mnou.“

„Pretože sa nikdy neusadíš?“

Pokrčím plecami. „Neviem. Možno áno, možno nie. Ale určite nie tak skoro.“

Zasmeje sa a hodí mi do lona ovládač. „Jedného dňa ti vstúpi do života nejaké dievča, obráti ti ho hore nohami a ty nebudeš vedieť, čo máš robiť. Jedine to, že padneš na kolená a budeš ju prosiť, aby ťa nikdy neopustila.“

Hodím si do úst ďalšiu sušienku a myknem hlavou. „A v ten deň sa usadím.“

2

POSTEL > SEX

Carter

Nevýhodou medzištátnych zápasov je brutálny šok pre organizmus, keď sa domov do Britskej Kolumbie vrátite v polovici decembra, po niekoľkých dňoch strávených na pobreží Floridy a Severnej Karolíny.

Začalo tu silno mrznúť. Nielenže to nie je pre západné pobrežie typické, ale teoreticky ešte ani nezačala zima. Žijem v North Vanco-uveri, kde to trochu pripomína typickú kanadskú zimu, ale takýto chlad tu ešte nebol. Asi je to zlé znamenie, ale zvyčajne ignorujem očividné znamenia.

Je treskúca zima, ja sa zotavujem z opice, strávil som päť a pol hodiny v lietadle, kde sme hrali so spoluhráčmi karty a prehral som každé prekliate kolo, okrem jedného. Dnes je jedna z tých zriedkavých sobôt, keď pre náš tím neexistuje hokej. Avšak namiesto toho, aby som ju strávil doma v teplákoch pri maratónne disneyoviek a obrej pizzi, kráčam vetristou nocou na narodeninovú oslavu.

„Asi zamrznem.“ Ruky si schovám do vreciek vlneného kabáta a zubami si vytiahnem šál až po bradu.

„Ja tiež.“ Potvrdí moje pravé krídlo Garrett Andersen. V jeho hlase zaznie prízvuk z východného pobrežia, ktorý máva, keď je

unavený alebo opitý. Teraz je to tá prvá možnosť. „Takmer som nešiel, ale rozmyslel som si to. Svoje gule mám príliš rád tam, kde sú.“

Jeho obavy mi nie sú cudzie. Oslávankyňa sa nám vyhrážala kastráciou už pri niekoľkých príležitostiach a za oveľa miernejšie priestupky. V deň jej dvadsiatich piatich narodenín je táto jej tmná stránka to posledné, čo by som chcel stretnúť. Aj tak nám dosť naháňa strach a už teraz sme zmeškali časť oslavy, kde vyskočíte a zakričíte: *Prekvapenie!* Spolieham sa na to, že bude mať v sebe tri drinky a poteším ju trblietavou ružovou darčekomou taškou, ktorá mi visí na predlaktí, takže zabudne, že je na nás našťvaná.

„Dnes odídem skoro,“ poviem.

Prevráti očami. „Jasné.“

„Stopro pôjdem. Chýba mi posteľ.“

„Hm.“

„Jednu noc ho viem udržať v nohaviciach.“

Prebehne križom cez ulicu a vojde do baru predomnou. „Pochybujem!“

Podnik vyzerá presne tak, ako som očakával – kopa ružovej farby a plno ľudí. Zvyčajne mi chaos vyhovuje, ale dnes večer sa chcem len posadiť do kúta so svojimi spoluhráčmi a vypiť si jedno alebo dve studené pívá. Okrem ružovej farby je tu aj veľa zlatej a kvetinových vzorov. Vďaka za Carinu najlepšiu kamarátku, pretože inak by sme mali výzdobu na starosť my. Našťastie nás Emmett informoval, že sa o to postará ona. Nestretol som ju, ale musí byť odvážna, keď sa dobrovoľne podujala vyzdobovať pre oslávankyňu, ktorá má vlastnú firmu na organizovanie podujatí. Nikdy by som nechcel sklamať Caru – viď vyššie spomenutú kastráciu.

„Carter! Garrett-macko!“ vrhne sa mi do náručia nejaké telo, vyrazí mi dych a ovinie okolo mňa dlhé končatiny.

„Veľa zdravia, šťastia,“ zaspievam, keď zo mňa oslávenkyňa zlezie a vo svojom drvivom objatí zovrie Garretta. Vzápätí Cara zbadá v mojich rukách malú ružovú tašku a poskočí na vysokých podpätkoch. „Och, daj sem, daj mi to!“

„Nie, nie.“ Provokujem ju a držím tašku čo najďalej. „Kde sú tvoje spôsoby?“

Prevráti modrými očami a založí si ruky v bok. „Daj mi ten zasraný darček, *prosím*.“

Zasmejem sa, keď mi ho vytrhne z rúk a bez váhania rozdrapí tašku. Otvorí malú zamatovú krabičku, ktorá bola vo vnútri, a zjačí. Vytiahne platinovú retiazku, na ktorej visí diamantmi posiate písmeno C, a máva mi ňou do tváre. „Zapni mi ju!“

Pozorujem, ako sa otočí, a prehodí si hodvábne zlaté vlasy cez plece. Pohľadom jej prebehnem cez chrbát až k zaoblenému zadku. *Šaty s odhaleným chrbtom. Pekné.*

Pozrite, je to baba môjho najlepšieho kamaráta. Nikdy by som sa jej nedotkol, ale som muž a mám oči. Viem oceniť dobre vyzerajúcu ženu bez potreby ísť do akcie.

Garrett mi vrazí lakťom do rebier, až sa s povzdychnutím prehнем v páse. Schmatne retiazku z Carinej natiahnutej ruky a zapne jej ju okolo krku. Tá sa k nám nakloní, oboch nás pobožká na líce a odvedie k baru.

„Budete sa skvele baviť. Moji priatelia sú úžasní, obzvlášť moja najlepšia priateľka. Nemôžem sa dočkať, kedy ju spoznáte!“ Premieria si ma varovným pohľadom, ktorým mi dáva najavo, aby som nerobil hlúposti.

„Chcem, aby si sa dnes večer správal čo najlepšie.“

Zdvihnem ruky do vzduchu. „Čo to znamená?“

„Vieš, čo to znamená. S Liv neskúšaj žiadne srandičky.“

„Kto je Liv?“

Uškrnie sa. „Olivia! Moja najlepšia priateľka!“

„Och, jasné. Tá.“ Nejakو sa mi po celý rok darilo vyhnúť sa stretnutiu s ňou, čo asi vyhovovalo všetkým, vrátane Emmetta. Niekde medzi riadkami spomenul, že by som ju pretiahol a zlomil jej srdce, za čo by ho Cara nechala a všetko by to bola moja vina. Takže asi nemám dovolené sa jej dotknúť alebo čo.

Som s tým v pohode. Na Instagrame mám plno správ od Lacey, ktoré mi pripomínajú, prečo by som si mal dať na týždeň alebo aj na dva, pauzu od žien. Ťažko zabudnem jej meno, keď mi v priebehu hodiny pošle trinásť správ, presne toľko, koľkokrát spomenula, že je na obálke *Maxim*. Náhoda? Nemyslím si, doriti.

Cara nás opustí s príslubom, že sa pridá neskôr, a my s Garrettom nájdeme zvyšok našich neposlušných spoluhráčov v rohu miestnosti. Už na pohľad vidno, že sú dosť chytaní. Pre týchto chlapcov neexistuje „voľná“ sobota.

„Ako sa vám podarilo vyhnúť časti s prekvapením?“ Náš branár Adam Lockwood mi ťapne do dlane a podá pivo. „Máte šťastie, bastardi.“

„Zdržal som sa u mamy.“ To je takmer vždy chyba. Moja mama je jeden z tých ľudí, ktorí si zrazu spomenú na všetko, čo chceli povedať práve vtedy, keď je čas odchodu. A nikdy to nepočká na neskôr. Nevie prestať hovoriť. Vlastnosť, ktorú odmieta a ktorú preniesla aj na mňa. Bolo sedem, keď som konečne odišiel, a ešte som musel zájsť domov a osprchovať sa.

„Dík, Woody.“ Potľapkám Adama po pleci a všimnem si, že mu chýba ryšavka, ktorá je na ňom zvyčajne zavesená. „Kde je tvoja baba?“

Prejde si rukou po tmavých kučerách a nepohodlne sa pohmýri.

„Court mala iné plány.“

„Aha.“ Asi to je u nej bežná vec. Keď nad tým tak premýšľam,

neviem si spomenúť, kedy som ju naposledy videl. Prv než stihnem povedať niečo ďalšie, ktosi ma silno pobúcha po pleci a vyleje mi pivo z pohára na ruku.

Hneď ako ma zovrie silné medvedie objatie, viem, že je to Emmett. A keď mi jeho nezreteľné slová ovanú tvár, aj to, že je opitý. „Meškáš.“

„Sorry, kámo,“ rýchlo mu upravím vlasy, hlavne preto, že je zábavné provokovať takého veľkého, statného chalana. „Trochu máš pod čapicou, čo?“

Odrází mi ruku. „Nesmieš spať so žiadnou z Cariných kamošiek, len aby si vedel.“ Zhlboka si povzdychnem a zakloním hlavu. „Áno, otče.“ Pohľadom prebehnem po rozsiahlom bare, cez dav ľudí, ktorí sa vlnia na tanečnom parkete. „Aj tak je to jedno. Nemám náladu...“ Slová mi zamrznú na jazyku, keď mi pohľad zastaví na nej: „Nie dnes.“ Nechtiac zamávam pivom, pretože to je asi všetko, na čo sa zmôžem.

„Čo prosím?“

Pozriem sa na Emmetta, potom späť na ňu. Zabudol som, o čom sme sa rozprávali. No nič nemôže byť dôležitejšie ako tá drobná, očarujúco krásna brunetka, ktorá tancuje s Carou. Ak mám byť úprimný, *tanec* je príliš neurčitý pojem na to, aby opísal spôsob, akým sa tie dve spolu pohybujú. Neviem, ako to nazvať, ale... *Bože*.

Niečo sa vo mne rozžiarí, keď sa vpijam pohľadom do tejto neznámej, ohromujúcej bytosti, ktorá si prehadzuje tmavé vlasy cez plecia a jazykom sa dotýka hornej pery. Zdvihne ruky do vzduchu a nakloní hlavu, aby počula, čo jej Cara šepká do ucha. Očarene sledujem, ako zakloní hlavu a vybuchne do smiechu.

Som uhranutý, posadnutý, počarila mi. Nedokážem odtrhnúť pohľad, a keď Cara chyťí svoju priateľku za pás a pomaly sklízne rukami na jej boky, potlačím povzdych, lebo podľa mňa som to mal urobiť ja.

„Ani na to nepomysli.“

Podarí sa mi odtrhnúť pohľad a pozrieť späť na Emmetta. „Čo?“

Pokrúti hlavou. „Nie. Ona nie.“

Ona nie? Kto je to? Opäť ju nájdem, keď vtom si ju nejaký muž pritiahne k sebe.

Frajer? Doriti.

Zvuk víťazstva mi zavibruje kdesi v hrdle, keď mu venuje zahanbený úsmev, pokrúti hlavou a ústami naznačí: *Nie, ďakujem.* Otočí sa mu chrbtom. Aj mne.

A tá zadná časť, dopekla. Stroboskopické svetlá zvyrazňujú smotanové ramená a mliečny chrbát. Úzky pás pokračuje do jemnej krivky širokých bokov. Čierna kožená sukňa ju obopína ako druhá koža. Ako to na seba obliekla? A ako to z nej neskôr stiahnem, dočerta? Vážne otázky, na ktoré potrebujem okamžité odpovede.

Nožnice, rozhodnem sa. Rozstrihnem jej ju a pošlem jej novú.

Garrett mi chytí bradu a zavrie mi ústa.

„Bože, Beckett. Si v poriadku?“

Ukážem smerom k nej. „Človeče.“ To je všetko, čo dokážem povedať. *Oni to nevidia?*

Garrett ma nasleduje pohľadom a uznanlivo zabručí. Emmett to pokazí tým, že prevráti očami. Gesto, ktoré ktovie prečo počujem.

„Myslím to vážne, Carter. Ak sa jej dotkneš, Cara ti zničí gule.“

„Caru zvládnem.“

Emmett zafuní, Garrett sa zasmieje a Adam si buchne pästou do hrude, akoby mu zabehlo. Nikto nezvládne Caru. Ani Emmett. Caru občas nezvláda dokonca ani *Cara*.

„Ako sa volá?“

Emmett stále krúti hlavou ako idiot. „Nie, to ti nepoviem.“

Pozerám sa, ako si neznáma prehodí tmavé kučery cez plece a postaví sa na špičky, aby Care niečo pošepkala. Potom prejde cez parket

a boky sa jej pri chôdzi hojdajú zo strany na stranu. Vyšplhá sa na barovú stoličku a usmeje sa na barmana. Keď jej so žmurknutím podá pivo, začervená sa a odvráti pohľad. Rozkošné.

Som uchvátený tým, ako si preloží nohu cez nohu, zdvihne pohár k ústam a na jeden dúšok ho do polovice stiahne. Akoby to bola jej každodenná práca. Kým pohľadom skenuje miestnosť, ja už plánujem svoju úvodnú vetu. Prebehne pohľadom cezo mňa a potom okolo mňa.

Potom sa vráti späť ku mne.

Po krku jej stúpa červeň a rozleje sa na lícach. Vyšlem k nej svoj typický úsmev so zatiahnutými jamkami a rozosmejem sa, keď bleskovo otočí hlavu. Prilepí pohľad na televíznu obrazovku nad sebou a okamžite začne predstierať, že ma nevidela.

„Zistím si jej meno sám.“ Tlápnem priateľa po chrbte a žmurknem na spoluhráčov. „S dovolením, chlapci.“

„Veľa šťastia, Beckett.“ Emmett utopí svoj nervózny smiech v pohári. „Stavím sa, že ti na to neskočí. Nikdy ju nezbalíš.“

Nikdy ju nezbalím? To je nepravdepodobné. Som kapitánom nášho hokejového tímu a jedným z najlepšie platených hráčov v celej histórii NHL. Nemôžem ísť ani len do potravín bez toho, aby som nedostal telefónne číslo alebo nejaký návrh. Preto momentálne radšej využívam donáškovú službu.

Každopádne, dobrú výzvu nikdy neodmietnem.